

Sang til Thorvaldsen.

Afsungen paa Nysø.

Hvi sunkler nu saa stærkt hver Jungs Die?
Hvi hæver sig hver adel Qvindes Barm?
Hvi mon den stolte Mand sin Pande bøie?
Hvi vorder selv den ældste Dding varm?
Hvi rorer sig saa høit hver Digtertunge,
Mens Harpen klinger under Egens Blad?
Hvi høre vi hver Fugl i Lunden stunge,
Mens gamle Fiender glemme deres Had?

En stor og fielden Konstner blandt os træder,
Derfor nu vorder hver en Jungs varm,
Derfor saa høit hver Digtertunge qvæder,
Derfor sig hæver nu hver Qvindes Barm;
Derfor hver laant og løiet Glands bortsvinder,
Dg Dognets Smiger nu os blænder ei,
Imens hver sand og adel Tone finder
Til Konstens store Søn en sikker Bei.

Alt hvad i Livet kraftig sig bevæger,
Det præged han for Evigheden af,
Det skionne Barn, der med vor Smerte leger,
Den dunkle Mand, der stander ved vor Grav,
Den unge Pige, der sin Drom forfølger,
Den Bises Stirren giennem Skyens Rist,
De store Heltesagn i Tidens Volger,
Dg Troens bedste, helligste Bedrift.

Ja tidt skal Binden vore Kyster svale,
Dg ofte Smerten verle skal med Lyst,
Dg ofte Regnen falde skal i Dale,
Dg mangt et Foraar skifte skal med Høst,
Dg mangt et Skib skal end vor Jord omseile,
Dg mangan Bolge slaae den danske Strand,
Dg længe Pilen skal i Sø sig speile,
Før atter der skal fødes slig en Mand.

Derfor vil Danmark ei hans Navn forglemme,
Saalænge Konsten mindes end i Nord,
Saalænge Sandhed ei har tabt sin Stemme,
Saalænge Skionhed elstes end paa Jord;
Saalænge Siælen ei til Døde fryser,
Saalænge Hiertet lever i vort Bryst,
Saalænge Manden giennem Diet lyser,
Dg leger med sin Sorg og med sin Lyst.

C. Hauch.